

Kerényi Tamás

NAPLÓ ANGLIÁBÓL

2020. 09. 24.

hol a büszke és szabad magyarország?, néztem el a távolban kirajzolódó walesi dombok irányába, miközben a belőlem kirobbanni készülő köhögést igyekeztem elfojtani. ez most biztos nem lenne jó, minek is magyarázzam, miért, de az utókor számára feljegyzem, hogy 2020-ban egy komoly járvány söpört végig a világon, koronavírusnak nevezték, és ami legalább annyira súlyos következményekkel járt, mint annak idején a spanyolnátha. mentem tovább a forgalmas utcán, időről időre megrázkódva az újabb rohamok elején, kísérletet se téve már arra, hogy felpillantsak, hogy a torony felett húzódnó zöldes mezőket kémleljem, mert az a titokzatos világ biztos nem arrafelé van, ahol én keresem. húztam a kis kézikocsit, egy irodába szállítottam ezúttal, fagyasztott pizzát, apró és könnyű dobozokban, előttem haladt a lengyel titkár, a szűk sikátorban, hogy az utat mutassa. torkomat néha furcsa hangok hagyták el, de nem hagytam magam saját magam által elárulni. összeszorított szájjal mentem tovább, lábam alatt kopogott a viktoriánus kockakő, éreztem, egyre erősödik az inger, végül egy pillanatra megálltam, egy roppanást éreztem, majd még egyet, ekkor halkán sziszegni kezdett a levegő, de nem ott, ahonnan vártam volna, és nem egyéb profán, de amúgy természetes nyílásokon. koponyám a kutacsoknál kissé megnyílt, testem nyilván más helyeken is, hiszen ruhám alig észrevehetően meglebbent, a levegő sok apró eresztéken, mint gőz a kuktából, szabadon áramlott kifelé. de a nő nem figyelt, csak amikor megmutattam neki, hol írja alá a szállítólevelet, akkor nézett körül meglepetten a furcsa hangokra felfigyelve. szélsőséges ma az időjárás, mondtam, gyorsan elszeleltem. szerencsére a közelben várakozott a teherautóm, így jól ki tudtam végre köhögni magam a vezetőülést jótékony magányában. időközben újra visszazárultak a rajtam kényszerűségből megnyílt repedések, csak átmeneti baleset volt tehát, dőltem megkönnyebbülten hátra. ez csak egy nátha, de már ezt is titkolni kell, ilyen világot élünk. azt a helyet, amiről beszéltem, sokat kémlelem

azóta is, már tudom, csak a mesében létezik, de néha jobb a kitalált történet, mint maga a valóság.

2020. 09. 26.

a nyitott csomagtartó alá görnyedve pakoltam be épp a kocsiba, nagybevásárlás után. a bekészített kék ikeás zsák már tele volt, ehhez jött a covid miatti pánikfelhalmozás plusz mennyisége. azon a kellemes őszi délelőttön, ami tavasz is lehetett volna, nem is tudom már, merengtem a parkolóban, és eszembe jutott egy sima hétköznapi kérdés, arról pedig rögtön apám. hogy na, ő erre biztos tudna válaszolni, meg is kérdezem tőle. egy pillanat múlva rájöttem, tíz éve is annak, hiába tenném. haragot, szomorúságot érezve toltam vissza helyére a gurulós kocsit, nem felejtkezve el az egyfontos érméről, beszálltam. hazafelé végig mellettem ült, ugyanazt a pizsamát viselve, mint a kórházban a végén. kézfejéből kiállt a kanül, de egyikünket se zavarta az a pár csepp vér, ami az ülésre hullt. kérdeztem, nincs-e melege, lehúzzam az ablakot, és egyáltalán, hogyhogy most kap levegőt, hiszen... mosolyogva legyintett, nem fontos most ez. szeme fölött a nagy jellegzetes anyajegy, meg az az erős római orr. sose mondtam el neki, mennyire hasonlít Ady Endrére, ugyanaz a nézés, a szemöldök. ősz haja felborzolódott a menetszélben, könyökét kilógatva nevetett. meséltem neki, nézd, vörös téglás házak, na kitalálsz, hol vagyunk? bár egyszer már megírtalak, biztos, olvastad, tudsz mindent. a körforgalomnál le kellett lassítanom, ekkor átadott egy zsebkendőt, töröljem meg szemem. meg lehet ezt valamikor szokni?, néztem rá házunk előtt. majd ha te ülsz itt a helyemen, felelte, kacsintott és köddé vált.

2020. 09. 20.

„37.2 este”
(jelenet)

(család belép a lakásba, csomagokkal megpakoltan, kifulladásra)

férfi:

jaj végre otthon!
jaj sátorban alvás!
jaj a torkom!

nő:
kell nekem öt perc
kint egy cigit szívok
ugye gyerekre figyelsz!

(nő kimegy, férfi földre rogy a folyosón)

férfi:
a kirándulást kiheverem
megy majd az írás
holnap a munkahelyen!

nő:
(nő közben visszatér, konyhaablakon kémlel)

várom nagyon
megjön a matrac
legközelebb te is
nyugodtan alhatsz

férfi:

(keze homlokán, beleszimatol a levegőbe)

meleg vagyok érzem!
jaj ez a kávé szaga?
nincs téma mégsem!

nő:

(kiabál a konyhából)

szálljon léggömb a kertünk felett
én kinézek szőlők:
drágám húzd gyorsan le fejed

férfi:
nem akarok kitalálni
mindig történetet
legyen magjában valóság!

nő:
ez nem rímel
ne erőltesd
ha az ihlet lefelé ível!

férfi:
megmérem lázam 37.2
ebből nem lesz semmi
se teszt se mentő!

(összeesik)

nő:
ilyen már volt valami újat
kelj fel a földről
az olvasó unhat

férfi:
esetleg mágikus elem
ámokfutó postás
szembejön velem?

nő:
engem is kapar valami
ott mélyen belül
vírus vagy nátha
pár nap és kiderül

(torkából tűz csap elő, sütni kezdi vele a húst)

férfi:
(bekúszik)

itt a tollra való látvány
ó én vaksi!
hisz feleségem sárkány!

(a férfi felkel szalad körben a szobában, miközben átváltozik lóvá)

nő:
megtáltosodtál jól van
menj a Tescóba
pánikvásárlás van
megint a boltba'

férfi:
remélem még találok
lisztet, és maradnak
élesztők tojások!

(lángnyelvek és patacsattogás közben égve lehull a függöny, tűzoltó-
autó hangja, postás szalad csomaggal kezében)

2020. 09. 16.

ketten álltak a kerítés mellett. míg az egyik ásott, társa eközben ellenőrizte, tiszta-e a levegő. amikor valamelyikük elfáradt, cseréltek. a nap magasan állt az udvar felett, a távolban a betonfal kavicsszemei vakítóan szikráztak. azt hittem, lesznek drogok, nők, de semmi, unalom van, és rácsok. elegendem van, ki akarok jutni, mondta az ír panaszosan, az előtte tornyosuló halomra meredve. én se megyek vissza többé a priccsre, felelt a magyar, egy nagy követ arrébb rúgott. itt rohadunk egész nap, nagy ritkán kihajtanak munkára, de akkor is csak az ugráztatás megy, ezt csináld, oda menj, meg a rohanás a laszti után játék gyanánt. a szögesdrót tövében beszélgettek, mindketten tudták, hosszú alagutat kell kiásniuk, hogy azután kint az erdőben eltűnhesenek. mióta is vagy itt?, két éve, ugye, én kicsit több, nem is tudom, mikor szabadulnék, ugye a körülményektől függ. de most ha kijutok, az első lesz valami lányt beújítani. én bekajálok, hús véresen, velő, ábrándozott társa. ekkor zaj hallatszott, az ajtó zörögve kinyílt. két

alak közeledett. te, a vizsla meg a szetter már megint nyugtalan. kiviszem őket, átvizsgáljuk azt a teherautót, persze, sosincs kábítószer, de gyakorolni jó lesz. és jól megfuttatom őket. azzal egy piros gumilabdát dobott az ugató állatok felé.

2020. 09. 13.

itt angliában mi béreljük a lakást, ez jár némi kényelmetlenséggel, ugyanis az agencytól időről időre jön valaki ellenőrizni. a covid miatt a legutóbbi alkalom elhalt, online a vírus miatt, de hiába vártam a gépnél, nem jelentkeztek. pedig szívesen megírtam volna, ahogy a laptopot cipelem, közben mutogatok körbe. aztán mikor rájuk telefonáltam, mert a vihar az udvaron kitörte a szárítónkat, és csöpög a wc, akkor mégis gyorsan eszükbe jutottunk. tehát ma nagytakarítást csapunk, én a fürdőszobával kezdem. a kád elmélyült súrolása közben eszembe jut, mennyi kihasználatlan holttér lehet alatta, a régi lakásban használtuk is, de ezen a helyen rögzített fedőlapot szereltek be. leszaladok hát csavarhúzóért, lent Kata a ruhákat pakolja éppen, ha már ott vagyok, összehajtogatjuk a nehezen kiszáradt sátrat, röpke csók váltása, majd izgatottan megyek vissza. a csavarok eléggé be vannak állva, látszik, évek óta nem nyúlt hozzá senki. leemelem a műanyagot, a kád alatti derengésben valami hosszú, sötét csomag körvonala rajzolódik ki. kíváncsian húzni kezdem, hátha egy ottfeljejtett szerszám, esetleg kincs. ekkor egy rendkívül bosszús arcot pillantok meg, ahhoz hasonlóan viselkedik, ahogy egy denevér néz álmosan a lámpa fényénél. mr. vaarnannushi? szólok barátságos hangon. hirtelen ez a név ugrik be, ugyanis sok levél jön hozzánk ilyen címmel, és az idegen indiainak tűnik. igen, az vagyok, az előző lakó, de kérem, hagyjon tovább meditatálni, ül fel a férfi, fejét bevágva. ha nem zavarja, folytatnám, nem hiszem, hogy bármi fennakadást okoznék, gondolom, eddig nem is vettek észre. továbbá biztosíthatom, hozzám se szűrődik be semmiféle zaj, úgyse vonz már az anyagi világ, ásítja el magát. de hát, próbálkozom, az élet szép, tele kalandokkal, lehetőségek, család, barátok, élmények. ahh, legyint, de mondja, mi újság manapság? hányat írunk? néhány szóban elmesélem neki az évet. na látja, szól mr. vaarnannushi, és visszafekszik.

2020. 09. 09.

az öregek otthonába van a fuvar, szűk utcákon vezet az út, a kapunál hátrafelé tolatok, a parkoló autókra vigyázva, kacsARINGÓSAN el a belső udvarig. onnan már egyszerű, ide amúgy is keveset szállítok. egyszerű lesz, mint mindig, lepakolom az árut majd egy gurulós ketrecbe, keresek egy dolgozót, aláírás és szevasz. aztán a tengerparti sétányon megyek ki, kell valami látvány melő közben, világítótorony, a tajtékos hullámok zúgása. már előre várom, ruganyosan leugrom a teherautóról, egy idős fazon az ajtónál görnyed, keze járókeretre kulcsolva, talán kiállították napozni, még sose láttam itt bentlakót. elhaladok mellette, kifejezéstelen arccal bámul maga elé, alig férek el tőle, rámpa is van, nehéz a sok doboz, de nekem ez nem súly. egy pillanatra megállok, hogy lendületet vegyek. a beálló csendben hallom, tisztán ejti ki a szavakat: akkor még majd szétvetett az erő, már tudtam, nincs győzelem, ezért nem is bánkódtam semmin, illetve mindig szomorú voltam, ahogy a lemenő nap szép, de fájdalmas is. most elfeledve élek, mint egy fonnyadó növény, senki se látja többé, milyen szép virág nyílt rajtam, csak állok itt egész nap, szürke beton, pont ilyet vezettem én is. az öreg arcába nézek, magának mesél, talán nekem, esetleg bárkinek, aki a közelébe kerül. meglendítem az időközben nehézzé vált súlyt, ránézek ráncos kezemre, melyen a bőr olyan, mint a pergamen, száraz és fényes, sötét foltok tarkítják. hunyorgok, milyen kevés lett itt a fény, végigsimítok kopasz fejemem, és lábamon papuccsal csoszogva lassan elindulok a szobám felé